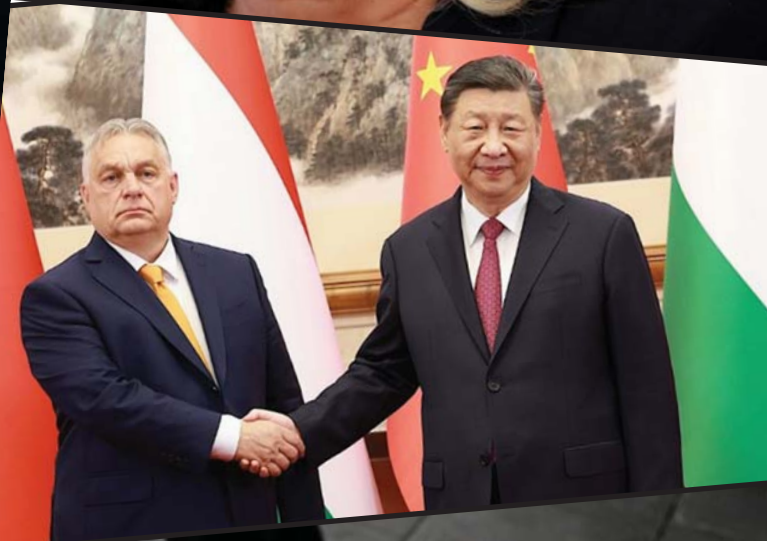

A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

Lássunk tisztán!

BALSZEMMEL

THÜRMER GYULA

Mi a bal szemünkkel nézünk a világra. Így sok mindent észreveszünk, amit csak a jobb szemünkkel nem látnánk. Másként is látjuk a világot, mondjuk úgy, balszemmel. Ezután minden számunkban elmondjuk, miként is látjuk az éppen esedékes eseményeket a saját politikai értékítéletünk alapján, balszemmel.

Lássunk tisztán!

Gratulálok! – szólított le a piacon egy ismerősöm. Gratulálok, mondja, nyert az angol „testvérpártjuk”, a Munkáspárt. Maguknak is ezt kell csinálni! Kedves ismerősöm olyan, mint a Szejkben Dub tartalékos hadnagy, aki ugyan civilben csak cseh nyelvet tanított, de a háborúban napóleoni képességeket fedezett fel magában, és ennek szellemében szekálta a hivatásos tisztet. Nem akarom bántani ismerősömet, de a lekvárfőzéshez kétségkívül jobban ért, mint a politikához.

A brit Munkáspártnak, valójában Labour Party-nak semmi köze hozzánk, mint ahogy Sir Keir Starmer új miniszterelnöknek sincs köze se a munkásokhoz, se a baloldalhoz. Már amennyiben baloldalnak azt tekintjük, aki a tőke ellen van. Ólordsága nemhogy nincs ellene a kapitalizmusnak, de most arra vállalkozott, hogy kiment a szuaréból az angol tőkés rendszert.

Mindjárt el is küldte a hadügyminiszterét Zelenszkijhez, hogy ígérjen meg neki mindent, még azt is, hogy brit katonákkal védik meg Odesszát. Persze, a britek is „békét” akarnak, de szerintük a béke az ukránok győzelmét jelenti.

A magát baloldalnak nevező francia Új Népfront is azt hirdette a választásokon, hogy „Putyin agresszióját” meg kell állítani, „védeni kell az ukrán nép szuverenitását”, és annyi fegyvert kell adni Zelenszkijnek, hogy legyőzhesse az oroszokat. Nem mondom, szép kis „béketerv”, és az ilyen baloldal megéri a pénzét.

Az Új Népfront nagyon csúnyán félrevezeti az embereket. Sajnos, ennek részese a Francia Kommunista Párt is. Háborút hirdettek Macron politikája, a nyugdíjkorhatár felemelése ellen, követelték az 1600 eurós minimálbér bevezetését, meg hasonló baloldalnak hangzó dolgokat. De például a migránsokat nem akarják megállítani, sőt szerintük humánusabb eljárást kell bevezetni.

A másik oldalon meghirdették, hogy Marine Le Pen az új fenyegetés, a szélsőjobboldal, aki ellen mindenkinek össze kell fogni. Nem véletlen a névválasztás. Az 1930-as évek francia népfrontjára emlékeztet, amely akkor a hitleri fasizmus terjeszkedését akarta megakadályozni. Marine Le Pen mozgalmát azonosítani a fasizmussal, az nagyjából olyan, mintha Orbán Viktor kormányát Szálasi Ferencsel vagy Horthy Miklóssal azonosítanánk.

Mitől lenne fasizmus, ha valaki a migráció megszüntetését, az oroszok elleni háború leállítását, a francia nemzeti érdekek

védelmét, az energia-ÁFA csökkentését követeli? A fasizmus nem ez.

A fasizmus a tőkés utolsó, rendkívüli fegyvere, amelyet bevetnek a tőke megmentésére. Ilyenkor már nincs demokrácia, nincs választás, politikai, ideológiai, katonai erőszakkal eltakarítanak mindent, ami a tőke, a bankok uralmát zavarja. Vajon ki akar ma minden akadályt eltakarítani a tőke elől, legyen az nemzeti határ, nemzeti tudat és szuverenitás? Nem a liberálisok?

De nekünk is megvan a magunk baja! Magyar Péter gyűlést rendezett a héten. Mindjárt új rendszerváltást hirdetett, amin persze nehogy azt tessenek érteni, hogy vissza akar menni a szocializmusba. Esze ágában sincs, neki jó a kapitalizmus, de igazán akkor lesz jó, ha ők lesznek fölül és nem a fideszesek. Ezért „egy nagy rendszerváltó közösséget hozunk létre.” És persze nem akárhogyan, hanem „veletek és értetek.” Megint összeszedett mindent balról, jobbról, az ÁF-csökkentéstől a kórházi fertőzések felszámolásáig. És persze kijelentette, hogy a kormány „tönkretette a viszonyt szövetségeseinkkel”, Orbán meg „persona non grata” Európa „jobbik felén.”

Kényes kérdések most sem kerültek szóba. A NATO-t nem bántjuk, az EU-t se, a háború vagy béke szót ki se ejtjük a szánkon! Arról se hallottunk, hogy mibe került a mostani összecsúszás, és főleg, hogy ki fizette.

Eközben a magyar miniszterelnök kihasználta azt a tényt, hogy Magyarország az EU soros elnöke, elment Kijevbe, Moszkvába és Pekingbe is. Innen az útja Washingtonba vezetett, ahol a NATO tart csúcserkeztetést. Egy biztos: Orbán ma többet tud a háború befejezésének lehetőségeiről, mint bárki a NATO vezetői közül. A CIA meg a többi hírszerzés gyakran vékony jégre viszi saját megrendelőit, mivel azt jelentik az ellenfél szándékairól, amit a vezetés hallani akar.

Orbán elment mindenhova és megkérdezte. Orbánt fogadták is azonnal mindenütt, mert bár tudják, hogy Magyarország kis ország, és nem a mi szavunk döntő, de akad végre egy felelős ember, aki nem jelszavakat ismételget, hanem tenni akar és tesz is a békéért.

A magyar miniszterelnököt nem dicsérnünk kell, bár azóta, hogy Andrassy Gyula az oroszokkal és a németekkel 1878-ban összehozta a berlini kongresszust, aligha jeleskedett ilyen mértékben magyar kormányfő a békeküzdelemben. Fanyaloghatnak, szitkozódhatnak az EU vezetői, tény, hogy Magyarország kivitelezhető utat mutatott a béke felé: tárgyalni és közösen megteremteni egy új világrendet.

Szóval, lássunk tisztán a dolgokban!

Lukasenko: megvédjük Belaruszt

Belarusz felszabadulásának 80. évfordulóján nagyszabású díszszemle volt Minszkben. Bemutatták a belarusz hadsereg korszerű eszközeit, köztük a harcászati atomfegyverek hordozására alkalmas eszközöket is. Belarusz nem háborút, hanem békét akar, de szövetségeseivel együtt megvédik az országukat – mondta Lukasenko elnök.

Kína vezet az 5G terén

Az 5G technológia ma már elérhető minden kínai városban és a falvak 90 százalékában. Kína 5,8 millió 5G-állomást épített ki erre a célra, ami a világ összes 5G állomásának 60 százalékát teszi ki. (<https://english.news.cn/>)

Nincsenek messiások!

A brit politikai rendszer a tőkés váltógazdálkodás klasszikus példája. A konzervatívok mennek, a munkáspártiak jönnek, a brit kapitalizmus pedig éli világát. Keir Starmer, a Brit Munkáspárt vezére most az új messiás, akitől a társadalmi stabilitás fenntartását, a „populista jobboldal” megállítását várja tőle a brit tőke. Starmer sok embert meg fog téveszteni. Nem fog fellépni a kapitalizmus ellen, anélkül pedig folytatódik a válság és a háború.

Kína-Oroszország: lépjünk a béke felé!

A Sanghaji Együttműködési Szervezet elnöki értekezletén Hszi kínai és Putyin orosz elnök ismét találkoztak. Egyetértettek abban, hogy békére van szükség és olyan új nemzetközi rendszerre, amely az egymás érdekeinek elismerésére és egyenjogúságra épül.

Újabb ugrás Harkov felé

Az orosz erők felszabadították Szokol falut a Donyec-ki Népköztársaságban (DNR) – közölte az orosz védelmi minisztérium. Az északi harccsoport egységei csapatokat mérnek az ukrán személyi állományra, felszerelésre. Szokol már csak 260 kilométerre van Harkovtól.

Ne dőlj be neki!

Magyar Péter fordulatot vett az Orbán-kormány elleni támadásra. A budapesti rendezvényen kijelentette: az a céljuk, hogy leváltásuk az Európában „persona non grata”-ként kezelt Orbán Viktort és az Orbán-kormányt, lebontsák a „nemzeti együttműködés rendszerét” és visszavezessék az országot Európába, ahová mindig is tartozott. Magyar természetesen semmilyen rendszerváltást nem akar, mivel ő ugyanúgy a tőke, a pénz uralmát akarja, mint a többi tőkés párt. Csak éppen magának és pártolójának akarja a pénzt, és a hatalmat.

Nyugalom, Rossi marad!

A foci is belpolitikai hír. Az emberek figyelik, örülnek vagy dühöngenek. A magyar válogatott előtt álló következő feladat a Nemzetek Ligája őszi küzdelmeinek, majd pedig a vb-selejtezősorozatnak a sikeres megvívása, melyeket az MLSZ és az elnökség maximális támogatása mellett Marco Rossi szövetségi kapitány irányít majd – jelentette be szerdán Csányi Sándor, a Magyar Labdarúgó Szövetség elnöke, aki a napokban egyeztetett a kapitánnyal, és a szövetség töretlen bizalmáról biztosította. (<https://vasarnap.hu>)

Lesz-e robbanás a MÁV-nál?

Magyarázatot várnak a szakszervezetek magától Lázár János építési és közlekedési minisztertől a cégen belül zajló átalakításokra, megtörtént vagy várható folyamatokra. A szutogások és téves információk elkerülése érdekében a Vasutasok Szakszervezete valamint a Vasúti Dolgozók Szabad Szakszervezete Szolidaritás (VDSzSz Szolidaritás) közösen kezdeményezte a Csoportszintű Érdekegyeztető Tanács (CSÉT) összehívását. A két szakszervezet szintén közös levélben Lázár János minisztert is nyomtatékosan felkérte, vegyen részt a megbeszélésen vagy amennyiben erre nincs lehetősége, kompetens, jól informált szakértőt küldjön maga helyett. (<https://www.vsz.hu/>)

Magyarország: a munkavállalók 82 százalékának nincs kollektív szerződése

A gyenge kollektív alku és az ebből következő alacsony kollektív szerződési lefedettség a magyar munkajog hagyományos strukturális problémája a rendszerváltás óta. Magyarországon a kollektív szerződések száma folyamatosan csökken, ma a munkavállalóknak csupán 18%-át érinti, csak munkahelyi szinten létezik és a bérekről kb. felük rendelkezik – állapítja meg a Friedrich Ebert Stiftung által kiadott tanulmány. (FES.de)

Kínai könyvritkaság Magyarországon

A Gondolat Könyvkiadó kiadta Li Dazhao műveinek kétnyelvű, kínai és angol nyelvű, válogatott gyűjteményét. Li Dazhao (1889-1927) a Kínai Kommunista Párt (KKP) egyik alapítója, a párt egyik első vezetője volt. A kötetet Wang Zhijiang professzor, a válogatás egyik szerzője nyújtotta át Thürmer Gyula elnöknek a Munkáspárt székházában. Thürmer köszönetet mondott az óriási munkáért. Kiemelte, hogy a Munkáspárt fontosnak tartja a KKP korai történetének megismerését, a párt szellemi élete fejlődésének bemutatását.

Vitadélután Újlengyelben

Urbin György, a Munkáspárt Pest vármegyei elnöke szombat délutáni vitadélutánra invitálta ismerőseit és barátait Újlengyelben. Köszönetet mondott a meghívottaknak azért a támogatásért, amelyet a június 9-i választások során az ajánlások gyűjtéséhez adtak. A vitadélutánon Thürmer Gyula szólt az ország helyzetéről, a Munkáspártról. Mintegy kétórás élénk beszélgetés bontakozott ki.

Harminc esztendeje hunyt el Kim Irszen

Három évtizeddel ezelőtt, 1994. július 8-án hunyt el Kim Irszen, a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság történelmi vezetője, a Koreai Munkáspárt, a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság és a Koreai Néphadsereg megalakítója. Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke táviratban köszöntötte Kim Dzsong Un-t, a KNDK párt- és állami vezetőjét.

Ne engedjük, hogy megtévesszék az embereket!

A Munkáspárt Országos Elnöksége hétfői ülésén áttekintette az elmúlt időszak politikai fejleményeit. Ne engedjük, hogy megtévesszék az embereket! – hangzott el. A brit Munkáspárt győzelme nem a tőkeellenes erők győzelme, hanem az egyik tőkés párt győzelme a másik felett. A francia Új Népfrontnak sincs köze a tőkeellenes harchoz. Becsapták az embereket és lehetővé teszik Macron további uralkodását. Az Országos Elnökség a béke szempontjából kiemelten fontos eseménynek tekinti a magyar miniszterelnök látogatását Kijevben, Moszkvában és Pekingben.

A történelem erre választott ki bennünket

Munkáspárti megemlékezés Budapesten

Az évenkénti Kádár-megemlékezés 1990 óta a Munkáspárt meghatározó politikai rendezvényei közé tartozik. Ilyenkor az ország minden tájáról eljönnek a munkáspárti szervezetek képviselői. Sokan jönnek olyanok is, akik nem párttagok, de tisztelik Kádár személyét vagy jó emlékeket őriznek a szocializmus időszakáról.

Korábban volt olyan szándék, hogy a Kádár-évforduló legyen közös eseménye mindenkinek, aki tiszteli Kádár Jánost, függetlenül attól, hogy a rendszerváltás után milyen politikai párthoz csatlakoztak. Sajnos, ez sohasem valósult meg. A rendszerváltás utáni politikai csaták megosztották nem csak a társadalmat általában, de a magukat baloldalinak valló embereket is. Gyurcsány idején az MSZP nyíltan megtagadta Kádár Jánost, és demonstratív Nagy Imre mellé állt. A szociáldemokrata oldal értelmiségi szervezetei is eleve elutasítóan viszonyultak minden Kádár-rendezvényhez. Furcsa, de igaz, hogy még Kádár egykori közvetlen munkatársai, az MSZMP egykori vezetői közül se jött el soha senki a munkáspárti rendezvényekre, pedig mindig is ez volt a legnagyobb, és ma már szinte egyetlen rendezvény.

Minden évben jönnek viszont egyszerű emberek, dolgozó emberek, akik a szocializmusban váltak felnőtté. Milyen sok fiatal van! – jegyezte meg az idei rendezvényen egy vidéki házaspár, akik az interneten értesültek a rendezvényről. Ha már Pesten vagyunk, gondoltuk, eljövünk! – mondták.

Az idei Kádár-megemlékezés az elmúlt években kialakult hagyománynak megfelelően a Kádár-sír előtt volt. Barabás György, az Országos Elnökség tagja, a rendezvény levezetője már kora reggeltől ellenőrizte a megyei szervezetek és a vendégek koszorúit. Kerecsi László budapesti elnökkel együtt gondoskodtak arról is, hogy legyenek fiatalok, akik a tűző nap ellenére büszkén kezükben tartják a magyar és a munkáspárti lobogót.

A technika mindig okozhat galibát, de ezúttal Kovács István, az Országos Elnökség tagja, a technikai háttér felelőse nyugodtan jelenthette a párt vezetésének: minden rendben lesz!

A himnusz elhangzása után Barabás György köszöntötte a megjelenteket. Utalt arra, hogy Kádár és a szocializmus iránt nő az érdeklődés. A mai kormány a kapitalizmus megvédése érdekében számos olyan intézkedést tesz, amelyek a szocializmus idején voltak jellemzőek. Az állam beavatkozása a gazdaságba, az ismert szociálpolitika azonban nem a szocializmus „visszahozását” jelentik, hanem az államkapitalista módszerek alkalmazását éppen a kapitalizmus védelmében.

A rendezvény első szónoka Kovács István volt. A közelmúltban töltötte be 55 életévét. Személyében olyasvalaki mondta el véleményét, aki emlékezhet a kádári időszakra, és össze tudja vetni azt az időszakot a mával.

Thürmer Gyula beszédét az idén is sokan várták. A párt elnöke mindig megemlékezik a szocializmus időszakáról, felidézi Kádár János személyét, de mindig elhelyezi ezt a mai politikai valóságba, és ehhez kapcsolódva ismerteti a Munkáspárt időszerű feladatait. Így volt az idén is.

A beszédek követően a Munkáspárt országos és megyei, budapesti elnökségei koszorúzták meg Kádár János sírját. Az emlékezés virágait elhelyezte a MIKSZ, a Magyar Antifasiszta Liga és a Munkásőr Emléktársaság küldöttsége is.

Az Internacionálé elhangzása után a rendezvény a Munkásmozgalmi Panteonnál folytatódott. Ez is jelképezi, hogy a Munkáspárt örököse a magyar kommunista mozgalom hagyományainak, és tisztelettel emlékezik mindazokra, akik „a kommunizmusért, a népért éltek”.

Mindig lesznek olyanok, akik folytatják Kádár János harcát a munkásokért

Ma azért jöttünk ide, hogy emlékezzünk. Emlékezzünk Kádár Jánosra kinek neve összeforrta a magyarországi szocializmussal, mely a munkásoknak, az ország millióinak biztosította a méltó megélhetést – kezdte beszédét Kovács István.

Sajnos én nem emlékszem Kádár Jánosra. Gyerek voltam és fiatal életének utolsó két évtizedében. Akkoriban nem volt internet,

mobiltelefon még tévé se volt minden háztartásban, hogy a politika körülvegye a korosztályomat. Nem tördtünk a politikával, éltük fiatalságunk éveit.

A kapitalizmusban eltöltött 35 év döbentett rá arra, hogy jó ember volt, nagyon jó ember, nagyszerű államférfi volt Kádár János. Olyan gyerekkort kaptunk tőle, hogy a mai fiatalok, a gyerekeim szájtátva hallgatják a régi sztorijaimat. Hitetlenkedve hallgatják, hogy mi-

lyen jó gyerekkorom volt annak ellenére, hogy anyám bolti eladó, apám meg esztergályos, melósok voltak.

Voltam kisdobos és úttörő, jártunk örsiorákra, kirándulni és mindenféle szakkörön tanulhattunk, amit csak akartunk. Olyan értékekre neveltek minket, ami manapság kihalófélben van. Tisztesség, becsület, szolidaritás, tisztelet, fegyelem, hazaszeretet, ezek az értékek jellemezték mindent, ami körülvett minket akár az iskolában, akár a családban.

Emlékszem egyszer folyosó ügyeletes voltam az általános iskolámban. Zavart, hogy a folyosó végén egy fa széken kellett ülni, míg mások az udvaron játszottak a szünetben, vagy tanultak a termekben. Nagyon unatkoztam. Ez a kínlás vezetett oda, hogy a folyosó végén a falnak támasztott partvis felkeltette érdeklődésemet. Ráálltam a partvisra és a nyelét lábam között billegtettem jobbra-balra. Egyszer csak jött a gondnok felesége és egy akkora taslit kaptam, hogy még ma is megvakarom néha a helyét. A nagyot csattanó tasli közben annyit mondott csak: Hogy merészeled tönkretenni az iskola vagyont, a nép vagyont. Akkor nagyon nem örültem a taslinak és nem értettem a mondatot se amit hallottam. De így utólag, köszönöm. Egy életre jó tanulságot adott.

Érden nevelkedtem, ami akkoriban se volt kicsi. De nyugodtan engedtek el a szülők, akár biciklizni, akár bújócskázni, számháborúzni. Nem kellett attól félniük, hogy bajunk esik. Nem volt drog, nem volt bűnözés. Ha meg megéheztünk, valamelyik szülő szívesen kínált minket lekváros vagy zsíros kenyérral. Ma egy kétésfélezer fős faluban élünk, ami egyébként a nyugalom szigete, mégse merjük messzire engedni a gyerekeinket, mert sajnos nálunk is vannak olyanok, akik azt hiszik magukról, hogy Dominic Torettók a Halálos iramból és versenypályának hiszik a település utcáit. Éjszakánként nyíltan árulják a drogot annak ellenére, hogy van rendőrség és polgárőrség.

Hetedik osztályos voltam mikor szüleim elváltak és apám nevelt fel minket öcsémmel. Ma egy válás a legtöbb családot teljesen tönkretesz, a gyerekek rossz útra térnek. Apám nem csak felnevelt minket, de szakmát tanított ki velünk és nagykorúságunkra még saját házat is tudott nekünk adni. Ma a felnőtt gyerekeimnek maximum abban tudtam segíteni, mikor kirepültek, hogy segítettem elköltözni nekik az albérletbe. Ez a két társadalmi rend között a különbség. A szocializmusban segített a gyár, a szakszervezet, a család azoknak, akik megcsúsztak valamiért. Ma a kapitalizmus nem segít, maximum hitelt ad, amit busásan visszakövetel. A család, a rokonság meg nem tud segíteni, mert örülnek, hogy boldogulnak valamennyire.

86-ban kaptam apámtól egy ezerkettes Zsigulit. Szerettem, mert egyszerű volt, két-három szerszámmal meg lehetett javítani az út szélén is. Amikor meg mentem tankolni az ÁFOR kútra, a kutas készséggel kiszolgált és lehe-

tett nála is fizetni. Ma nem lehet, ma be kell menni a shopba, hogy bosszankodjak azon, hogy az egyszem pénztáros, megcsinálja a hat hotdogot és 30 féle kávé az előttem lévőknél a sorban. A kapitalizmus, a fogyasztói társadalom kizsákmányol, kizsigereket miket anyagilag és érzelmileg is.

Bármennyire is erőltetem a memóriám, nem emlékszem, hogy mennyi volt gyerekkoromban a villanyszámla, vagy a vízdíj, vagy mennyibe került a szputnyik kerékpár, amit apám vett nekünk 14 éves koromban. És nem azért, mert hülyülök, hanem mert a szocializmusban nem volt beszédtema a családban, gond nélkül ki tudták fizetni szüleink. Ma milliók hűtőszekrényén sorakoznak a csekkek befizetésre várva, nyomasztó hangulatot teremtve hónapról hónapra a családokban. Akkor nyáron voltak úttörőtáborok, szakszervezeti üdülők, értelmes elfoglaltság a fiataloknak a szünidőben is. Ma sokaknak megfizethetetlen, hogy gyerekeiket táborba küldjék.

35 év kapitalizmusának köszönhetően nem érzem jól magam a bőrömben. Emlékszem, hogy először, mikor leszereltem fogott el ilyen érzés, csak akkor még nem tudtam mi ez. Elvtársként vonultam be, és úrként szereltem le. Nem is értettem. Amikor meg vissza akartam menni dolgozni oda, ahol bevonuláskor maga az igazgató mondta, hogy leszerelés után visszavárunk, nem csak az igazgató nem volt ott, de a munkahelyemet is privatizálták. Pár éve valamelyik párt politikai óriásplakátján azt lehetett olvasni, hogy „Új világot építünk”. Mikor megláttam mindig az az érzés fogott el, hogy nekem jó volt a régi is.

A generációm sok mindent nem tud megadni a gyerekeinknek, de egy dolgot biztosan adhat, ami mindennél többet ér. Azt az érzést, ami körülvett minket gyerekkorunkban. Ha ezt tovább tudjuk adni, ha meg tudjuk értetni a szocializmus és a kapitalizmus közötti nagy különbséget, akkor feltörhet a vágy az utánunk jövőben a szocializmus iránt. Akkor mindig lesz olyan, aki ki fog jönni a Kádár megemlékezésre és mindig lesz olyan, aki tovább folytatja azt a harcot, amit Kádár János végzett a munkásokért.

Köszönöm a figyelmet.

A szocializmus ügye nem veszett el, szocializmus csak most jön

Minden év júliusában itt vagyunk. Virágot teszünk Kádár János sírjára. Megállunk egy pillanatra. Felidézzük a szocializmus éveit, évtizedeit. Koszorúzunk a Munkásmozgalmi Panteon előtt is. Emlékezünk a Tanácsköztársaságra, gondolunk a két világháború közötti illegális mozgalom mártírjaira.

Meghajlunk azok előtt, akik a szocializmusért, a népért éltek. Ők a mi elődjaink, ők a mi hőseink, büszkék vagyunk rájuk – emelte ki Thürmer Gyula.

Kádár János számunkra jelkép. Nekünk, az idősebbeknek a magyar szocializmus legjobb évtizedeit idézi fel. A mi igazságunkat, a mi megélt életünket. Azt, ahogyan tanultunk, ahogyan dolgoztunk, ahogyan lakáshoz jutottunk, ahogyan kocsit vettünk, ahogyan felneveltük gyermekeinket.

Ezen a napon egy pillanatra mindent újra érzünk, mindent újra átélünk. Ezen a napon újra ott vagyunk a Magyar Népköztársaságban.

Büszkék vagyunk, hogy megéltük ezt a világot, hittünk és bízunk benne.

A fiatalabbak számára Kádár János neve egy más világot tár fel. Egy felejtésre kárhozott világot. Egy világot, amelyet hatalom minden eszközével naponta átkoznak ki, még most is, bő három évtizeddel a rendszerváltás után.

A fiatalok közül sokan joggal teszik fel a kérdést. Miért? Miért kell elhazudni negyven évet a történelemből? Miért kell azt hazudni, hogy a szocializmus visszavetette a fejlődésben, sőt pusztította a magyarságot? Miért kell skizofrén helyzetet teremteni? Miért kell a fiatalnak mást tani-

tani az iskolában, mint amit a szülei és nagyszülei láttak és megélték?

De tudjuk a választ, nagyon is tudjuk, az elképesztően hamis és tisztességtelen választ. Hazudni kell, mert a ma nem versenyezhet a tegnappal.

**A mai világ rosszabb, igazságtalanabb, becstele-
nebb, mint a szocializmus társadalma.**

**A szocializmus a magyarok túlnyomó többségé-
nek békét adott, rendet, tisztességes megélhetést,
biztos és kiszámítható jövőt.**

**A mai világ, a kapitalista világ a többségnek há-
borút, rendetlenséget, bizonytalanságot, égbekiál-
tó társadalmi különbségeket, migrációt hozott.**

Ha nem lenne a törvényesített történelemhamisítás, ha mindenkinek az igazat mondanák, ne csak a valót, ha megmutatnák – a költő szavaival élve – „a fényt, amitől világlik agyunk”, akkor a mai parlamentben nem Fideszesek, nem DK-sok, nem MSZP-sek és más tőkésék ülnek, hanem Ti, a dolgozó nép képviselői.

Elvtársak!

Kádár János emléke kötelez bennünket. Kötelez bennünket, hogy őrizzük emlékét és védjük mind-
azokkal szemben, akik meghamisítani, meggyalázni,
beszennyezni akarják művét.

Mi nem hazudunk. Mi nem állítjuk, hogy a kádári szocializmusban minden tökéletes volt. Nem mondjuk, hogy a szocializmus negyven év alatt minden problémát megoldott. Nem!

De nem engedjük tagadni a tényeket. A szocializmus évtizedei alatt behoztunk valamennyit történelmi lemaradásunkból. Előre léptünk önmagunkhoz és szomszédainkhoz képest.

Mondjuk ki bátran! Kádár János idején jobban éltünk, mint most. A szocializmus minden hibájával együtt is jobb, mint a kapitalizmus minden előnyös oldalával.

Barátaim!

Kádár János az embert hozta be a politikába. A mai világ az embert szorítja ki a közéletből.

A szocializmus az emberről szólt, a kapitalizmus a pénzről, a profitról.

Ennek milliónyi jelét szenvedjük el manapság.

A szocializmusban azért gyártanak ruhát, cipőt, élelmiszert, hogy többet és jobbat adjanak az embereknek.

A kapitalizmusban mindent azért gyártanak, hogy profitot szerezzenek. Az emberekre millió dolgot erőltetnek, amire nincs szükségük. A kapitalizmus ezért maga a pazarlás.

A szocializmusban, ha elromlott a tv, vagy a mosógép, megjavították, nem kellett újat venni. Ma semmit se javítanak, dobod ki a régit, vegyél újat, legyen több profitja a tőkésnek!

A szocializmusban az állam bérlakásokat épített, amit az emberek ingyen, vagy nagyon kedvező hitelek mellett pénzért kaptak meg. Ma az állam nem lakást ad, hanem hitelt, hogy vegyél magadnak a piacon vagy építs magadnak.

A szocializmus az emberek lakásproblémáját akarta megoldani lakásépítéssel. A kapitalizmus a tőkés építőipart támogatja azzal, hogy hitelekkel viszonylag fizetőképes keresletet gerjeszt.

A szocializmus a közösségről, a közös boldogulásról szól. A kapitalizmusban az egyén minden, a közösség semmi.

A szocializmusban, ha bántottak, ha kárt okoztak, az állam hivatalból segített. Ma mehetsz a bírósághoz, és vagy kárpótolnak vagy nem.

A szocializmusban is volt lottó ötös, ami sok pénz volt, de jó pénz járt a négyesnek, sőt még a hármasnak is. A kapitalizmusban az ötös találat visz mindent, néha milliárdokat, a többségnek fillérek jutnak vagy annyi sem.

A szocializmusban működött a kölcsönös segítő takarékpénztár. Ha a hónap végén megszorultál, vehettél fel kölcsönt, amit a fizetésből visszaadtál. Ma mehetsz a bankhoz, drága hitelért.

A szocializmus békét adott, a kapitalizmus háborút.

Békét adhatott, mert a szocializmus fejlődéséhez nem kell háború. A kapitalizmust a pénz viszi előre. A béke nem hoz pénzt, pénzt a háború hoz.

A szocializmust nem lehet exportálni, háborúkkal terjeszteni. A kapitalizmust rá lehet erőltetni népekre színes forradalmakkal és háborúkkal.

Ha ezt eddig nem értettük, akkor most, amikor új világháború fenyeget bennünket, jól értsük meg, és ébresszünk fel mindenkit!

A szocializmusban a szövetségeseink sorstársaink voltak. Olyan országok, akik tudták, mi a szegénység. Azért fogtak össze, hogy együtt leküzdjék a nyomort, behozzák történelmi lemaradásukat. Nem elősködni akartunk egymáson, hanem kiegészíteni egymást a közös boldogulás reményében.

A kapitalizmusban mi piac vagyunk a nyugati szövetségeseinknek. Piac, ahova minden szemetüket, legyen az áru, zene, film, média, vagy akár erkölcsök el lehet adni.

S ha valami nem tetszik, ha jobb piacokat keresünk Oroszországban vagy Kínában, „szövetségeseink” a fejünkre ütnek és pofátlanul zsarolnak.

Barátaim!

Amikor a kádári időszokról, a magyar szocializmusról beszélünk, meg kell hajolnunk elődeink előtt. Ki tudta, hogy hogy kell szocializmust építeni? Marxot, Lenint sokan tanulták akkoriban, de egy dolog az elmélet és más a gyakorlat. Különösen, ha az új társadalmat úgy kell építeni, hogy közben a nyugati világ a vesztedre tör és mindent megtesz azért, hogy elpusztítson.

Mi Kádár Jánostól örökségbe kaptuk a magyar szocializmus tapasztalatát.

Nincs szocializmus néphatalom nélkül.

A szocializmus egyes országokban épül, a nemzeti sajátosságoknak megfelelően.

A szocializmus az emberért van, az ő javát kell, hogy szolgálja.

A szocializmus legyőzi a kapitalizmust, de csak akkor, ha nem csak többet ad az embereknek, de hatékonyabban is termel, mint a kapitalizmus.

A marxizmus az élő valósággal együtt fejlődik, gazdagodik és bővül a saját és mások tapasztalatával.

És jól emlékeztetünkbe véste azt is, hogy nincs szovjetellenes szocializmus. Ma ez azt jelenti, hogy nem kommunista az, aki kerek-perec elutasítja a korábbi szocialista országok szocializmusát, sőt uszít a szocialista múlt ellen.

Barátaim!

A szocializmus számunkra egyaránt jelenti a mi négy évtizedes tapasztalatunkat és a szocialista Kína és más mai szocialista országok tapasztalatait.

A kínai sajátosságú szocializmus ma olyan új dolgokat hoz magával, olyan új megoldásokat fedez fel, melyek a magyar szocializmus idején nem voltak.

De az újhoz, a hatékonyabb megoldáshoz is a nép, a dolgozók hatalma kell. A modernizációnak nem a tőke profiját, hanem az emberek jólétét kell szolgálnia.

Mutassuk meg a világnak, fiataljainknak, hogy a szocializmus ügye nem vészett el. A szocializmus csak most jön.

A világ és benne Európa szenved. Válság válságot követ. A tőke háborúkkal próbálja a profitját életben tartani. Migránsokkal cseréli fel saját lakosait. A kapitalizmus már nem csak nem akarja szolgálni az embert, de le akarja cserélni. Robotokkal, gépekkel, mesterséges intelligenciával.

A kapitalizmus hibáit nem lehet kapitalizmussal helyrehozni. A kapitalizmus minden bajára csak egy megoldás van: a szocializmus. A kapitalizmus elveszi az embertől a környezetet, a természetet, az életet. A szocializmus, és csak is a szocializmus adhatja vissza.

Eltársak!

Nehéz feladat jutott osztályrészünkül. Nekünk kell őrizni a szocializmus emlékét. De ez még nem elég!

Nekünk kell harcolni a háború ellen, segíteni azok összefogását, akik békét akarnak.

Nekünk kell elemezni a mátt, a szocializmus szellemében választ adni a mai kérdéseire.

Nekünk kell megtalálni a ma cselekvő hőseit! Sok tehetséges fiatal van ma közöttünk. A Szabó Ervin Akadémiában is látjuk a gondolkodó tehetségeket. Sok értékes új ember bukkant fel a júniusi választásokon is. Találjuk meg méltó és hatékony helyüket a pártban!

Emlékezünk és tisztelgünk ma, és örülünk, hogy együtt vagyunk. Becsüljük meg ezt az eseményt! Nem kis dolog 2024-ben jót mondani a szocializmusról, szembeszállni a hazugságokkal, úszni az árral szemben.

Ez a mi dolgunk, ez a mi felelősségünk. A történelem erre választott ki bennünket.

Előre hát, ne csüggedjünk! Éljen Kádár János emléke! Éljen a szocializmus! Éljen a magyar nép! Éljen a Munkáspárt!

Az eljátszott csillagóra

Medgyesi Konstantin „Az utolsó magyar pártfőtitkár – Grósz Károly politikai életrajza” című könyvéről

Medgyesi Konstantin A Szabadság olvasói előtt sem ismeretlen. 1975-ben született történész, a szegedi Móra Ferenc Múzeum igazgatóhelyettese.

A Szabadság 2022/46. számában már olvashattunk recenziót a Kádár János és Grósz Károly viszonyáról írt könyvéről. „Medgyesi Konstantin könyve hiánypótló. Grósz Károlyról eddig nem jelent meg átfogó könyv. Sajnos, a mostani sem az. Igaz, nem is akar mindent kielégítő monográfia a lenni. Az a bizonyos »Grósz-könyv« azonban még várat magára” – olvashattuk az akkori recenzióban.

A Ludovika Egyetemi Kiadó a mostani könyvet az ideai könyvhét egyik meglepetésének szánta. Szívesen sóhajtanánk fel, hogy lám, megérkezett a „Grósz-könyv”, de továbbra is van hiányérzetünk. Persze, lehet, hogy 2024-ben ennél többet nem lehet írni.

Medgyesi könyve így is bátor vállalkozás. Ő maga is írja, hogy az MSZMP utolsó főtitkárát lényegében elfeledte a közvélemény. Ki fogja akkor a könyvet olvasni? Aki végigélte a rendszerváltás időszakát, nehéz szívvel fog bele, mert nem csak Grósz elkeseredett szelmalomharca elevenedik fel, hanem a rendszerváltás maga is, amit történelmi sikernek csak a kapitalista rendszer nyertesei tekintenek, na és persze azok, akik a rendszerváltáskor kapott média altató injekcióból máig sem ébredtek fel. Aligha!

A mai elit tagjai se fognak kapkodni utána, mert három évtizeddel 1989-90 után a többségük már úgy emlékezik, hogy ők voltak „a szocializmus elleni ellenállás hősei”, a rendszerváltás megalkotói. Nem Bush, nem Kohl, még csak nem is Palmer budapesti amerikai nagykövet csinálta, hanem ők. Ezeknek az olvasóknak nem hiányzik egy kommunista pártfőtitkár, aki akarva-akaratlanul maga is egyengette a kapitalizmushoz vezető utat.

De biztosan vannak olyanok, és nemcsak A Szabadság olvasói között, akik szívesen olvasnak tényeket azokról az évekről. Mi hálásak is lehetünk a szerzőnek, hogy megírta a könyvet. Végül is mi is a régi MSZMP-ből jövünk, és Grósz Károly szerepet játszott a mi pártunk, a mai Munkáspárt születésében is. Köszönjük!

A szerző felvillantja Grósz Károly egész pályafutását, amelyről inkább csak töredékek voltak ismertek. Most logikusan végigtekinthetjük útját egészen a miniszterelnökségig, és a pártfőtitkárságig.

Grósz élete mai fejjel gondolkodva nem túl izgalmas, majdnem, hogy érdektelen. De ha elszakadunk a mától, egy ember izgalmas életét élhetjük át, aki eljut a hatalom csúcsáig. Aki

egész addigi pályája alapján pontosan tudja, hogy mi a probléma a világban, a magyar társadalomban, nagyon akarja is a megoldást, de nem birkózik meg vele. Minden a kezében van, csillagóját éli, beléphetne a történelembe. De eljuttassa a lehetőséget, a vissza nem térő csillagóját.

A könyv fontos értéke, hogy sok dokumentumot és kortársi értékelést, véleményt gyűjtött össze. Az oral history-nak nevezett interjúknak azonban komoly hátrányuk is van. Bárki is szól a múltból, a tények óhatatlanul a nyilatkozó értékszűrőjén jutnak el hozzánk. Vagyis, nem biztos, hogy teljes mértékben a tényeket ismerjük meg, hanem inkább a tények interpretálását. A visszaemlékezésekből túl sok van a könyvben, különösen, ha nem egy riportgyűjteménynek, hanem történelmi munkának tekintjük.

A könyvet olvasva, gyakran az a benyomás alakul ki, hogy a szerzőnek van egy felvázolt képe Grósz Károlyról és a tényeket megkísérli ehhez a képhez igazítani.

A szerzői kép része az a megállapítás, hogy „ő volt a legmagasabbra jutott kádári kisember.” Mit jelent ez? Azontúl persze, hogy a szerzőnek nem túl magasztos a véleménye a szocialista társadalom emberéről. Pedig az az ember építette újjá Magyarországot, az az ember teremtette meg a világban is elismert mezőgazdaságot, a nemzeti ipart, amelyet a nyugati tőke nagy hévvel kaparintott meg 1989 után. És az az ember dolgozott a viszonylagos jólétéért.

A Grósz Károlyt a szocializmus keretei ellen lázadó újtónak, reformernek írja le, aki később, főtitkárként elmerül a szocializmus posványában. A szerző igyekszik újraértelmezni Grósz ismert kijelentéseit. „Grósz évtizedekkel ezelőtti fogalmakat próbált ismét csatasorba állítani, ...az osztályszemlélet középpontba állításáról beszélt”.

Hát igen, a tőkés történetírás nem tudja elviselni, ha a tőke elleni osztályharcról beszél egy politikus. Az ilyen maradi, idejétmúlt, szélsőbaloldali stb.

A valóságban a tőkés nyugat halálosan komoly osztályharcot vívott a szocializmus ellen. A tőkés hatalma akarta megteremteni a munkások és parasztok hatalma ellen. Ehhez földre kellett vezetni az embereket, és elhítenni azt a sületlenséget, sőt hazugságot, hogy nincsenek osztályok és nincs osztályharc sem.

Nagyon is volt! Grósz ezt tudta, de későn döbönt rá, hogy a tőkés fordulattal szemben a szocializmus, a munkásparaszt hatalom híveit kell mozgósítani. Vidéki útjai során találkozott ilyen emberekkel, de nem tudta őket sereggé formálni.

A „fehérterrorra” utaló beszéde nagyon is valóságos veszélyre utalt. A tőkés leszámolás 1990 után meg is történt, igaz, nem akasztásokkal, de a terror ettől még terror.

A „rendkívüli állapot” bevezetésére vonatkozó ötlet ebből a felismerésből fakadt, de bután csinálta. A szocializmus megvédéséhez nem volt katonai ereje sem. A Kárpáti Ferenc vezette honvédelmi minisztérium és a tábornoki kar többsége a túlélésre játszott. A Munkásőrség hozzászólt a békés élethez, az osztályelenség nem volt több, mint szemináriumi fogalom.

A szerző ebben a könyvében is ragaszkodik az 1988 augusztusi magyar-román tárgyalások, az aradi találkozó azon interpretációjához, amelyet még akkor a pártvezetés nacionalista szárnya és a nacionalista értelmiség kialakított. Grósz és Nicolae Ceaușescu találkozója egy hibás és minden szempontból elrontott esemény volt?

Vagy esetleg valami más? 1988 nyarán a fő kérdés nem az erdélyi magyar falvak sorsa volt, hanem a világszocializmus léte. Ceaușescu ezt tudja, erről akar beszélni. Grósz is tudja, de nem engedik erről beszélni. Pozsgay, Szűrös és a többi nacionalista megtorpedozza a találkozót, Grószot pedig odavetik a médiahiénáknak.

A szerző sok értékelésével nem lehet egyetérteni. „Az utolsó magyar pártfőtitkár pusztán modellváltást szeretett volna, de ezt a bizonyos modellkísérletet elsöpörte a történelem.” Ez így népmesébe való!

Grósz valóban nem akart kapitalizmust. De kapitalizmust akart az Egyesült Államok és a nyugati világ, amely régóta készült a kelet-európai szocializmus megdöntésére. Kapitalizmust akart az akkori MSZMP liberális (Nyers Rezső), pragmatista (Németh Miklós, Horn Gyula) és nacionalista (Pozsgay Imre, Szűrös Mátyás) szárnya is. A marxista szárnynak (Grósz Károly, Berecz János) pedig nem volt ereje megakadályozni.

Ha Grósz küzdelmét tényleg „az objektivitásra törekedve” akarjuk bemutatni, akkor kellene szólni az akkori magyar vezetés más tagjainak aknamunkájáról. Külön könyvet érdemelne Németh Miklós miniszterelnök titkos egyezkedése Kohl német kancellárral. Miért nem beszélünk a magyar vezetés és Palmer amerikai nagykövet titkos kapcsolatairól?

Végezetül miért nem ír senki Soros György és a magyar értelmiség érdekkapcsolatáról? Ez mind, mind része annak a küzdelemnek, amelynek Grósz egyik szereplője és részben alakítója volt.

A szerző a művét politikai életrajznak nevezi, „objektivitásra törekvő” írásnak, és nem átfő

gő történelmi elemzésnek. Ha történelmi elemzés lenne, akkor egy sor dologról szólni kellene.

A tőkés világ az 1970-es évektől tudatosan készül a szocializmus megbuktatására. Erre épül az egész enyhülési politika, a hitelezési politika, a keleti országok értelmiségének megvásárlása és sok minden egyéb.

Nyilván szólni kellene, tényekkel és nem interjúkkal a szocialista országok gazdasági helyzetéről. Ma ezt úgy mutatják be, hogy olyan súlyos válság volt, amiből nem volt más kiút, csak a szocializmus feladása, a kapitalizmus bevezetése.

Szólni kellene azokról a válaszokról, amelyeket a szocialista világ adott ezekre a támadásokra. Elsikkad az a tény, amire Kádár hívta fel Gorbacsov és Grósz figyelmét is, nevezetesen, hogy tanuljanak a kínai megoldásokból, mert a „maguk módján, de ők is szocializmust csinálnak.” Gorbacsov nem fogadja el a kínai megoldásokat, Grósznak pedig nincs ideje eljutnia Kínába. Pedig éppen Kína az, amely legsikeresebben védi meg a szocializmusát.

Medgyesi Konstantin

Az utolsó magyar pártfőtitkár

Grósz Károly politikai életrajza

Fiatalok a Kádár-megemlékezésen

Kádár Jánosról minden évben megemlékeznek a Munkáspárt. Jönnek idősek és fiatalabbak. A párt ifjú nemzedéke részt vállal a rendezvény lebonyolításában. Magasra emelik a Munkáspárt lobogóját, koszorúznak, emlékeznek, új barátságokat kötnek. Elevenítsünk fel néhány pillanatot Benyovszky Gábor fotói alapján!

